

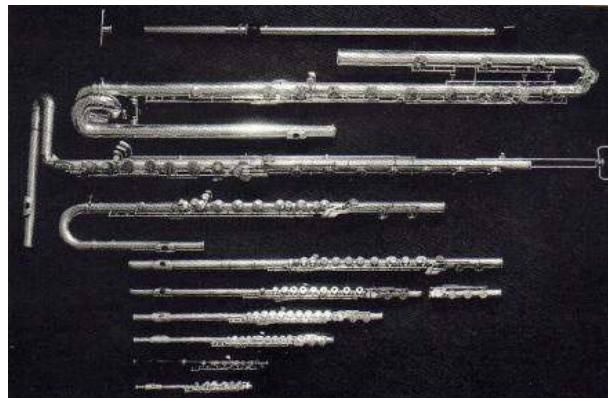
LA FLAUTA TRAVESSERA

La flauta travessera és un tub tancat per un extrem i obert per l'altre amb uns quants forats laterals per un dels quals es bufa. El buf de l'instrumentista posa en vibració la columna d'aire continguda en el tub originant el so.

Durant la segona meitat del s.XVIII i la primera del s.XIX les modificacions en essència són poques, encaminades quasi totes a millorar les possibilitats de cromatisme, l'afinació, l'homogeneïtat del timbre i facilitar l'emissió de notes difícils. Això obliga a proveir la flauta de més forats, i també de claus. Durant tot el s.XIX l'instrument normal és el de vuit claus, que conviu amb altres de més i menys nombre de claus.

En l'època barroca, quan encara eren de fusta, es preferien a les flautes dolces o de bec en les orquestres, per tenir la flauta travessera una major sonoritat. Actualment es fabriquen en metall i han incorporat tot un complex sistema de claus, perfeccionat bàsicament pels flautistes.

Existeixen, també, el flautí, que sona una octava més agut, i la flauta contralt (en Sol), més gran, entre d'altres.

LES PARTS DE LA FLAUTA

L'embocadura consisteix en un forat que actua de bisell, tallant el filet d'aire produït pel buf del músic, igual que quan bufem dins d'un tub i el fem sonar. Aquest filet d'aire, en topar amb aquest bisell, fa que tota la columna d'aire que hi ha dins de l'instrument vibri i d'aquesta manera es produeixi el so. Aquest so serà més greu si el tub és més llarg i més agut com més curt sigui el tub. Quan totes les claus de l'instrument estan tancades, el tub va de cap a peu i el so per tant es més greu. A mida que es destapen els forats el tub s'escurça i el so es fa cada vegada més agut.

